

bedsstandens Lary alene for Die, men med nøiagtigt Hensyn til begge, saa vil det ikke medføre nogen synderlig Udgift for Statskassen, forsaavidt Regjeringen skulde faae en saadan Bemyndigelse som foreslaaet. Jeg skal saaledes tillade mig at meddele, at naar jeg tager Aarene 1845, 1846, 1847 og 1848, hvad Lovsvæsenet angaaer, saa befindes de bevilgede Gageforsbud i 1845 at have udgjort 31,000 Rbd. og Afdragene paa ældre Gageforsbud 28,000 Rbd., i 1846 bevilgede Gageforsbud 30,200 Rbd., og Afdragene paa ældre Forsbud 30,800 Rbd., i 1847 beløb de nye bevilgede Gageforsbud sig til 18,000 Rbd. og Afdragene paa ældre Forsbud til 19,900 Rbd., i 1848 var Forholdet saaledes, at de nye bevilgede Gageforsbud udgjorde 21,000 Rbd. og Afdrag af ældre Forsbud 28,000 Rbd. Det sees saaledes, at Afdragene og Forsbudene noget nær balancere med hinanden, men derved udtrykkes ingenlunde det Tab, som for Statskassen flyder af Forsbudsvæsenet undtagen forsaavidt man deraf kan see, at naar Staten vil anstille nogen Renteberegning med Hensyn til de Beløb, den har udestaaende, saa ere de ikke saa meget betydelige, naar Forsbudsvæsenet engang er kommet i en regelmæssig Udøvelse, hvorved jeg forstaaer den Udøvelse, som ikke er ledtaget af Misbrug, eller for at gjentage det mine Herrer, til det, som gjør Forsbudsvæsenet saa abnormt, det er ikke dette selv, men det er, at det er saa meget misbrugt, at den høifalige Konges Naade med Hensyn til Embedsmændene er gaaet foravidt, at der er bevilget Forsbud i Tilfælde, hvor det ikke burde være skeet, at de ere bevilgede af et langt større Beløb end de burde have været, og at det ikke har været paaseet med den tilstrækkelige Nøiagtighed, at de ere blevne tilbagebetalte; men disse Misbrug bør for Fremtiden ikke finde Sted, og jeg tør paastaae de kunne for Fremtiden ikke finde Sted. Skal Statsrevisionen have noget at betyde, saa maa den nødvendigviis kunne paasee, at saadanne Misbrug ikke finde Sted mere end i det højeste i et Aar; thi da maa de nødvendigviis komme frem paa Rigsdagen, og saa vil jeg nok see paa, om man tør fortsætte dem for Fremtiden. Hvad det egentlige Tab angaaer, som ved denne Administrationsbranche ere flydte for

Statskassen i de nævnte 4 Aar af Forsbudene, afseet fra de mindre betydelige Rentetab, da ere disse fremkomne ved saadanne Gageforsbudsbeløb, som ere blevne affkrevne som uerholdelige. Det ligger nemlig i Sagens Natur, at naar et større eller mindre Antal Betjente, og især de underordnede Betjente, have Forsbud, vil det meget ofte indtræffe, at man, naar de døe eller afflediges, da Intet vil kunne erholve til Dækning af Forsbuddet, og navnlig ved Dødsfald, er det desværre med en talrig Klasse af vore Officierer meget ofte Tilfældet, at de ikke efterlade mere end hvad der bliver ublagt til Begravelsesomkostninger, og i saa Fald kan Statskassen ikke faae det resterende Forsbud. Nu skal jeg tillade mig at meddele, hvad der saaledes i disse 4 Aar i denne meget omfattende Branche er tabt for Statskassen; det er nemlig i 1845 632 Rbd. 3 $\frac{1}{2}$, i 1846 841 Rbd. 8 $\frac{1}{2}$, i 1847 241 Rbd. 12 $\frac{1}{2}$, og i 1848 61 Rbd. 48 $\frac{1}{2}$. Men jeg maa herved bemærke, at Aarsagen til, at Beløbene i Aarene 1845 og 1846 ere saa høie, og det navnlig i 1846 er, at der er eftergivet en afflediget Havnecontrollør hert Staten et Beløb af 583 Rbd. 32 $\frac{1}{2}$. Drager man denne Sum fra det for 1846 angivne Beløb, bliver der omtrent kun 300 Rbd. tilbage, som ere affkrevne som uerholdelige af de almindelige Grunde. Lignende Oplysninger lade sig meddele med Hensyn til 1845, men selv om man vilde holde sig til disse 4 Aars Erfaring, som den foreligger, saa troer jeg dog, at man maa indrømme, at Erfaringen viser, at det ikke er noget synderligt Tab, som er flydt for Statskassen af dette Forsbudsvæsen, og jeg tvivler navnlig paa, at man, naar det kom til virkelig Udøvelse, at Rigsdagen, skulde votere et Tilbud til Raane-foreninger; vilde slippe med at yde et saa lidet Bidrag som dette.

Jeg skal dernæst tillade mig at gaae over til 3die Affnit af Loven, som indeholdes i § 7. Det ærede Udvalg har erklæret sig enigt med Regjeringen i den anden Passus, hvorimod Udvalget med Hensyn til resterende Forsbud, som ere ældre end 1ste Jan. 1841, og for hvilke ingen Sikkerhed er stillet, ikke har kunnet tilraade at tiltræde Regjeringens Forslag. Jeg maa tillade mig at gjenkalde i det ærede Things